

HET NIEUWS VAN TOEN

JANUARI 2023

EDITIE 2



HET MARTENAHUIS

Cornjum

P. N. NOOMEN

De oudste vermelding van Martena in Cornjum dateert van 1422. In dat jaar zegelde de Schieringer hoofddeling Jarich Mertena het grote verbond met Groningen en Focke Ukena. Jarich Marthema blijkt in 1427 in Cornjum te wonen.

Een generatie later leefde Sythia Martena. Vanaf 1451 komt hij in talrijke oorkonden voor. In 1482 stichtte hij met zijn zonen Docka en Hessel de vicarie van Cornjum. Dy haulingh jeff besitter des huses toe Mertna in Kornyem zou na de pastoor de tweede stem bij de verkiezing van de vicaris uitbrengen, de beide kerkvoogden de derde en vierde, de gemeente als geheel de vijfde stem.

Sythia's zonen Doeke en Hessel werden de stamvaders van twee takken Martena. Hessel Martena vestigde zich in Beetgum op Terhorne en stichtte het Martenahuis in Franeker, Doeke verkreeg het Martenahuis in Leeuwarden en het stamgoed in Cornjum.

Doeke sloot in 1492 namens de gemeente van Cornjum een verbond met de stad Groningen. Hij werd in 1505 als edelman in Leeuwarderadeel genoemd; zijn kinderen in 1511 als de eigenaars van de Martenagoederen in Cornjum. In 1515 woonde Doekes zoon Kempo Martena er. De state, doctor Kempo Martena huys toe Coernium, werd in dat jaar door de Gelderse troepen in brand gestoken. Kempo was één van de steunpilaren van het Bourgondisch gezag. In 1515 werd hij daarom tot ridder geslagen.

Martena in Cornjum was na Kempo's dood eigendom van zijn broer Epe Martena; Martenahuis in Leeuwarden kwam aan hun broer Ede. Zowel Epe als Ede stierven zonder nageslacht.

Epe liet in 1542 Martena staten te Cornjum mit huys, hoff, hoernleger, eer ende feer met de bijbehorende landen na aan zijn broeders zoon Doecke Tiebbez Martena. Deze was een bekend politicus in de strijd tegen de Spanjaarden. In 1572 staken de laatsten de state opnieuw in brand. Op de state woonde in 1578 zijn vroeg overleden zoon Jan; later vererfde de state op Doekes dochter Swob van Martena, gehuwd met David van Goirle, en daarna via Doekes andere dochter Bauck, gehuwd met Evert Entens, op de dochter Catharina Everts Entens, die in haar tweede huwelijktrouwe met Siuck van Burmania, de eigenaar in 1640. Tot de verkoop in 1833 vererfde het huis, dat in 1899 werd afgebroken, binnen de familie.

Het gebouw in 1899 afgebroken gebouw is uitgebreid beschreven door Elward en Karstkarel. Zij komen tot de conclusie dat dit gebouw een "tot op details laat-zestiende-eeuwse" indruk maakte.

'het heerlijke Stamhuys-huys van het seer old en ende treffelijck gheslachte van Martena'

Pierius Winsemius in 1622 over Martenastins te Cornjum

Martenastate te Cornjum in 1899, vlak voor de afbraak Foto: Fries Museum.

Aan Janus Dousa Antwerpen 1583

DOECKE VAN MARTENA

In 1583 schreef Doecke van Martena, te Antwerpen in het album amicorum van de beroemde Hollandse humanist Janus Dousa de volgende dichtregels in het Latijn: U verzoek dat onze rechter-hand deze bladzijde besmeurt, / Dousa? Het zal gebeuren om uwent-wille; hier hebt u het. / Door mij wordt hiermee geen lof, geen grote eer gezocht: / De eer en de hoogste lof behoort God. / Mij bevalt het door het groene dal te dwalen en lelies / Te plukken; laat wie vleugels heeft, de hoogten zoeken. / Als deugd zijn metgezel is, is hij die stamt / Uit een eenvoudig huis niet minder edel, / Dan hij die afkomstig is van een reusachtig kasteel / En zelf gedegeneerd, met glimmend gezicht op-schept over zijn geslacht.



Doecke van Martena, door Adriaen van Cronenburg



De Jearla's van Wetzens

Boven: Foto (©Bauke Folkertsma) van de Sint-Vituskerk in Wetzens. De romaanse kerk dateert uit de 12e eeuw en is destijds gebouwd van tufsteen. De noordmuur is nog steeds van dit materiaal.

W.T. KEUNE

Rienck Jearla, omstreeks 1340 geboren in Wetzens, is mijn directe voorouder van 20 generaties terug.

Het volgende stuk is geschreven in 1971 en werd uitgegeven door de restauratiecommissie Wetzens ten bate van het herstel van de oude dorpskerk.

DE JAERLA'S IN WETZENS.

Evenals de meeste dorpen kende ook Wetzens zijn adellijke zate. Even buiten het dorp lagen naast elkaar Groot- en Klein Jaerla, in de middeleeuwen bewoond door de dragers van die naam. Van de vroege geschiedenis van dat geslacht is ons niets bekend.

Eerst in het begin van de 15e eeuw is er sprake van een Gabbe Rienckama die gehuwd zou zijn geweest met een dochter van het bijna uitgestorven geslacht Jaerla. Hij woonde op Rintjemahuis bij Oostrum. Mogelijk heeft hij na zijn huwelijk de naam van zijn vrouw Jaerla aangenomen. Zijn zoon Botte vestigde zich na zijn huwelijk met Anna Bolta op Groot Jaerla te Wetzens en zij zijn de eerste ons bekende bewoners van die zate. Botte moet een wijs en bezadigd man zijn geweest, een uitzondering in de roerige tijd van de steeds weer oplaaierende strijd tussen Schieringers en Vetkopers.

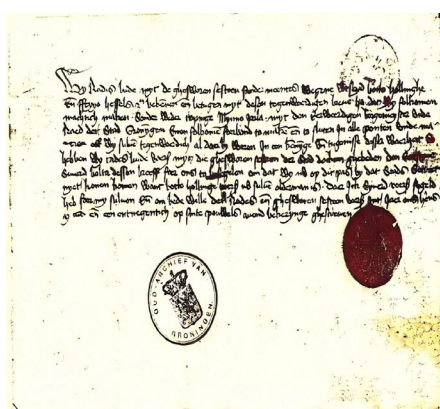
Met enige geestverwanten spande hij zich in om de vrede te herstellen door te ijveren voor een verbond tussen Oostergo en de stad Groningen. Zijn pogingen werden op St.Marcusdag - 25 april - van het jaar 1444 met succes bekroond. Helaas kwam er wel een overeenkomst tot stand, maar die maakte geenszins een einde aan de bloedige en voor het land en zijn bewoners rampzalige twisten.

Uit zijn huwelijk werden vijf kinderen geboren, Rienk, Gabbe, Minne, Doedt en Bauck. Rienk trok naar Oostrum en vestigde zich daar op Rintjemahuis, terwijl Gabbe en Minne in Wetzens bleven.

Gabbe was uit heel ander hout gesneden dan zijn vader. Hij was één vurig aanhanger van de Vetkoperse partij en bij schermutselingen met de tegenpartij - de Schieringers - liet hij zich niet onbetuigd.

Zo was hij betrokken bij de moord op Ede Hessels Jongama te Rinsumageest in 1474. Deze euveldaad bleef niet ongewroken en verwanten van de verslagene zagen kans om ongemerkt Dokkum, waar Gabbe Jaerla zich met enige partijgangsters toen ophield binnen te komen en hij werd na een kort gevecht voor de kerkdeur aldaar met zijn medestander Sibbeth Scheltema overmeesterd en gevankelijk naar de Tjaerdastins in Rinsumageest gevoerd. Hoe lang hij in kerker heeft gezocht is niet bekend, maar enige jaren later was hij weer op het oorlogspad. In 1488 viel hij in handen van zijn vijand Sijds van Botnia. Tijdens de tocht naar de Tjaerdastins, waar hij opnieuw opgesloten zou worden, maakte hij het zijn bewakers dermate lastig, dat zij hem bij het huis van Hessel Humalda bij Ee doodsloten.

Zijn enige dochter Auck trok zich deze gewelddadige dood van haar vader zo aan, dat zij kort daarna van harteer overleed. Gabbe liet Jaerla na aan zijn broer Minne, die gehuwd was met Doedt Offinga. Minne aardde in tegenstelling tot zijn broer meer naar hun vader. Hij moet een man van groot aanzien zijn geweest, want hij was grietman van Oostdongeradeel en in 1491 machtigde het stadsbestuur van Dokkum hem om mede namens die stad een verbond met de stad Groningen te sluiten. Uit de tekst van onderstaande oorkonde blijkt, dat de olderman van Dokkum, Botte Holdinga, het met deze gang van zaken niet eens was en de stad verliet met medeneming van het stadszegel.



Van Minne Jaerla is zijn testament bewaard gebleven, dat hij op 5 maart 1494 maakte toen hij zijn einde voelde naderen. "Cranck fan lichaam" zijnde bepaalde hij dat hij begraven wenste te worden in het klooster Sion bij Niawier, waarin zijn dochters Rinsk en Reint en zijn nicht Heelka als nonnen verbleven. Naast een schenking aan het klooster en enige kleine legaten aan alle bewoners vergat hij ook zijn eigen dorp Wetzens niet.

Groot - en Klein Jaerla liet hij na aan zijn zoons Botte en Aemcke, beiden ijverige aanhangers van de Vetkoperse partij en felle tegenstanders van hertog Albrecht van Saksen, die als gubernator vanwege keizer Maximiliaan Friesland aan zich trachtte te onderwerpen. Gaandeweg had hij de gehele provincie in zijn macht gekregen, slechts de stad Leeuwarden en Aemcke Jaerla van Wetzens verzetten zich zoals de geschiedschrijver Winsemius mededeelt. Beiden moesten echter voor de overmacht buigen. In 1498 trokken Schelto Tjaerda, Tako Heemstra en andere Saksisch gezinde edelen op tegen Groot - en Klein Jaerla. Beid huisheren waren afwezig en de kleine slecht bewapende bezettingen namen bij de komst van de vijand haastig de vlucht. Beide zaten vervielen aan de kroon en werden in leen toegewezen aan Hessel en Doeke Martena (de vader van Keympe Martena) en Schelte Tjaerda. Botte Jaerla overleed omstreeks 1510 te Bergum, waar zijn broer Aemcke waarschijnlijk in 1508 grietman was.

Na het verdwijnen van de heerschappij van de Saksische hertogen stond hij als goed Vetkoper aan de kant van de toen vrij vast in het zadel zittende Gelderse partij. Toen hertog Karel van Gelder in 1520 Friesland aan keizer Karel V moest overlaten kreeg Aemcke Jaerla met enige andere edelen grootmoedig van deze "remis ende absolutie". Het is hem ondanks zijn pogen niet gelukt om Jaerlazate terug te krijgen. Hij overleed kinderloos te Bergum in 1529 en werd begraven in de kerk van Hantumhuizen onder de daar nu nog bestaande "Aemcke Jaerlasteen". Hij liet zijn bezittingen en aanspraken na aan zijn nicht Eelcke. Haar man, Minne van Eminga, zag omstreeks 1539 kans om Groot Jaerla voor zijn vrouw weer in bezit te krijgen. Klein Jaerla bleef echter aan de Martena's, eerst nog in leen, en na 1581 in eigendom, toebehoren. Kort na dit succes overleed Minne van Eminga in 1541 en zijn vrouw volgde hem in 1557 in het graf.

De oudfriese naam Jarla is afgeleid van oudnoors jarl

H.J.T. Miedema *Naamkunde, jaargang 10 (1978)*

Hun zoon Botte bewoonde na hun dood de zate met zijn vrouw Syts Tjaerda. Hij behoorde waarschijnlijk tot het verbond van Edelen, dat in 1566 aan de Landvoogdes het bekende smeekschrift aanbood, bij welke gelegenheid de naam "Geuzen" voor het eerst genoemd werd. Hij heeft het land moeten verlaten, zoals blijkt uit een dagvaarding van 26 juni 1568, waarin hij voortvluchtig werd genoemd. Hij en zijn vrouw zijn omstreeks 1572 overleden en beiden werden begraven in de kerk van Wetzens. Hun zoon Minne, die aan de naam van Eminga "thoe Jaerla" toevoegde, nam met zijn vrouw Luts van Dekama Groot-Jaerla in bezit. Hun huwelijk bleef kinderloos en hij was de laatste Jaerla - zij het dan van moederszijde - die de voorvaderlijke zate in Wetzens heeft bewoond. Na zijn dood liet hij zijn bezittingen na aan zijn neef Pijbe van Eminga en diens vrouw Perck van Roorda.



Sneek

Afbeelding: Gezicht op Sneek, atlas Schoemaker

ROLAND DE JONG

Rienck Bockema was, net als zijn vader en wat zijn schoonzoon later ook zou zijn, hoofdelling te Sneek. Dat is een aanleiding om iets mee te delen over het ontstaan van Sneek.

ONTSTAAN VAN SNEEK (FRIES: SNITS)

De oorsprong van de huidige stad Sneek ligt in een veengebied dat al vanaf de Romeinse Tijd bewoond werd. De door hen opgerichte terpen werden tot ongeveer de derde eeuw bewoond, daarna zouden de bewoners het gebied hebben verlaten. Waarom de bewoners het gebied verlieten is nog altijd onduidelijk. In de achtste eeuw werd het land echter weer bewoond.

Eind negende eeuw werd een nederzetting gesticht aan het veenriviertje It Ges. Deze nederzetting werd gesticht op een opgehoogde oeverwal of pleistocene zandophoging en zou later uitgroeien tot de huidige stad Sneek.

Aan het begin van de 10e eeuw werd begonnen met de ontginning van de veengebieden ten zuiden van de nederzetting. Dankzij deze ontginning ging het de bewoners van het dorpje inmiddels economisch gezien voor de wind.

Op de zandophoging werd rond het jaar 1000 een houten kerkje gebouwd. Later werden meer huizen gebouwd rond de bedding van het riviertje.

De nederzetting zou de naam Ter Snake (wat gelegen op een landtong betekent) aannemen, hieruit is de naam Sneek voortgekomen.

In de 13e eeuw werden diverse vaarten en grachten in de omgeving van het dorp aan elkaar verbonden. Hierdoor kwam Sneek aan een doorgaande vaarroute (die liep van Stavoren en Bolsward tot Dokkum en Leeuwarden) te liggen. Enkele van deze vaarten zijn de Geeuw en de Oudvaart, beide nog altijd bevaarbaar. Men noemde deze lange vaart indertijd echter Magna Fossa (Grote Gracht).



Afbeelding: Stadswapen Sneek

Rienck Bockema

Deel 2

H. BAERDT VAN SMINIA

Doch nauwelijks had de onverbiddelijke dood hem van zijne geliefde gade beroofd, of de oude onrustige geest kwam weder bij hem boven, en reeds den 3 Februarij van het volgende jaar, ondernam hij eene bedevaartsreis naar het Heilige land, zijn dochttertje, reeds van de moederlijke zorg verstoken, thans geheel in vreemde handen overlatende. Het vroome pelgrimsleven scheen hem echter ook niet lang te behagen, want reeds den 14 December van hetzelfde jaar (1387) zag zijne vaderstad hem weder binnen hare muren, doch deze werden hem spoedig weder te eng, en mistroostig over het verlies van haar, om wier gestadig bijzijn te genieten hij krijgsroem en staatzucht had opgeofferd, wenschte hij niets liever, dan zich op nieuw in het gewoel der wereld te storten en zocht slechts naar eene gelegenheid tot het uitvoeren van roemruchtige daden. Het tooneel der binnenlandsche twisten en oneenigheden schijnt hem niet groot en belangrijk genoeg

geweest te zijn, althans wij vinden niet, dat hij op hetzelfde eene rol vervuld heeft; terwijl genoegzaam alle zijne landgenooten van gelijken rang en stand aan de partijschappen een werkzaam deel namen, wordt zijn naam nergens genoemd. Doch toen drie jaren na zijne terugkomst uit het Heilige land, Hertog WILLEM VAN GELDER zich tot eenen tweeden togt tegen de ongeloovige inwoners van Pruissen uitrustte, begaf hij zich in deszelfs dienst en verrichtte vele dappere daden. Onder anderen bevond hij zich bij de belegering en inneming van het slot Gaarde in Litthauwen, en maakte zich aldaar meester van een Mariabeeld, v66r hunnen afval van het Christendom, door de in-gezetenen aangebeden, hij voerde hetzelfde mede naar zijne woonplaats Sneek en gaf het ten geschenke aan de kleine of Kruisbroederskerk.

Ook nam hij van daar mede twee heidensche jongens, die hij te Sneek liet doopen en ter school bestelde. Een van deze knapen wilde niet deugen, noch bekeerd worden, en werd door BOCKEMA van de overige leerlingen afgezonderd, opdat zij door zijn voorbeeld niet bedorven mogten worden. De andere, door hem MAURITIUS genoemd, paste beter op, was later Procurator in het klooster Thabor en overleed in 1423.

Hoe lang deze oorlog in Pruissen geduurd heeft en of BOCKEMA Hertog WILLEM in 1390 op zijnen krijgstogt in Afrika tegen de Mooren en Saracenen heeft vergeseld, is bij onze geschiedschrijvers niet vermeld; men moet dus veronderstellen, dat hij, na de eerste onderneming naar huis is gekeerd, daar in het tegenovergestelde geval zulks wel geboekt zoude zijn, dewijl men omtrent hem nog al nauwkeuriger is, dan dit wel met anderen van zijn tijdvak plaats heeft.

Door het van tijd tot tijd verlengen van het bestand met de Graven van Holland, had Friesland van dien kant eene reeks van jaren rust genoten. Ook Hertog ALBRECHT VAN BEIJEREN, van Ruwaard tot werkelijken Graaf van Holland verheven, had dit bestand van jaar tot jaar vernieuwd en was met de Friezen in vrede gebleven, vooral omdat hij zich niet magtig genoeg rekende, hen met goed gevolg aan te tasten.

Wordt vervolgd



Bij de afbeelding: Ter gelegenheid van de aankondiging dezer verkooping (Martena-State) heeft de Heer W. EEKHOFF, in de Leeuwarder courant van dat jaar, N^o.49, in het Mengelwerk, een schoon en warm geschreven verhoog gegeven, waarin niet alleen de aandacht van het publiek op dit in vele opzichten zoo merkwaardige gebouw werd opgewekt, maar ook vele bijzonderheden omtrent hetzelfde, het geslacht MARTENA, en bijzonder Duco MARTENA, zijn medegedeeld. Leeuwarder Courant, 18-06-1833

Nog eens Martenhuis Cornjum

W. EEKHOF

Publieke Verkoop van eene fraaie Buitenplaats.
De Notaris J. A. SCHAAFF, te Stiens, zal, op Woensdag den 26 Junij 1833 bij de finale toewijzing, des namiddags ten vier ure, ten huize van den Kastelein D. O. Diemers, buiten de Vrouwenpoort bij Leeuwarden, ten overstaan van het Vredegeert van het kanton Leeuwarden no. 2, in het openbaar ter verkoop vellen:

1. Het BUITENGOED MARTENA STATE gesaamd, bestaande in eene zeer moderne en hechte HEEREN HUIZINGE, met zeven Benedenkamers, eenige Bovenkamers en verdere gerijfelikheden, ultmuntende TUINEN, BROEIJERIJEN, BOOMGAARDEN, BOSCHJES, LANEN, STALLING en KOETS-HUIS, en afzonderlijke TUINMANS WONING; alles zeer aangenaam gelegen in den dorpe Cornjum, aan de Vaart, ongeveer een uur van Leeuwarden; waarop geboden is f 6000.
2. Eene BANK in de Kerk te Cornjum; waarop geboden is f 61.
3. Eene BOEREN STULPHUIZINGE, met BUIHUIS, SCHUUR en verder aanbehooren, te Cornjum, onder één dak verbonden aan de Stalling en Koetshuis voormeld; waarop geboden is f 191.

De twee eerste perceelen kunnen worden aanvaard na de finale toewijzing; het derde perceel wordt verkocht om te worden afgebroken na den 12 Mei 1834. Den gegadigden zal des Dingsdags vóór de verkooping gelegenheid worden gegeven om het Buitengoed te bezichtigen, mits voorzien van een bewijs van toegang van den Notaris, bij wien intusschen de Condities van verkoop zijn te vernemen en Bijzeten te bekomen.

Met leedwezen ziet gewis elke Fries bijna jaarlijks het meer en meer verdwijnen van die achtbare adellijke Stinsen, welke voorheen in zoo groot — thans in zoo gering aantal onze provincie versieren. — Als zoo vele gedenkteeken uit de eerwaardige oudheid, staan zij nog daar, die overblijfselen uit de roemvolle tijden der vaderen, welke der eeuwen geweld overleefden, en die zelfs als kenteeken van den smaak en de bouworde van het tijdperk hunner geboorte, onzen eerbied en belangstelling tot zich trekken, welke verhoogd wordt, naarmate zij het tooneel waren van groote gebeurtenissen en edele daden, die zij in onzen geest terugroepen. Zoo zagen wij binnen weinige jaren eenige dezer gestichten ter niete gaan: het sterke Nieuw Botnia te Franeker, het schoone Hania te Holwerd, het prachtige Liauckama te Sexbierum, het oude Holdinga te Anjum, Orxma te Menaldum, Rinia te Blessum waarbij wij Klein Lankum, zoo beroemd door den grooten Camper, nog zouden kunnen voegen — allen bezweken voor den vernielenden tand des tijds. Zoo zien wij Abbinga- State te Huizum, weleer de zetel van dit, gelijk later de woonplaats van zoo vele aanzienlijke geslachten, thans, sinds de dood van derzelve achtenswaardige bewoonster, geheel verlaten, zonder dat iemand zich harer schijnt aan te trekken! en waartoe is deze schoone plaats thans vervallen? Maar, zoo er eene Stins in gansch Friesland is, die aanspraak maakt, neen, die regt heeft op de eerbied van een dankbaar nageslacht; — zoo er eene is, die het hart door grootsche herinneringen aan edele bedrijven boeit; — zoo er eene is, waarvan wij de instandhouding zouden wenschen het is Martena - State te Cornjum.

De ramp, het geslacht, waardoor zij het laatst bewoond werd, getroffen, schijnt thans derzelve verkoop noodzakelijk te hebben gemaakt, gelijk uit de aankondiging daarvan algemeen bekend is. Zoo zeer wij dan wenschen, dat deze schoone State het duurzaam bezit eener waardige familie moge geraken, — zoo zeer (wij bekenen het gaarne) sidderen wij op het denkbeeld, dat deze eerbiedwaardige plaats het lot zoo veler andere Stinsen zoude treffen, en der vernieling ter prooije worden overgeven. De overtuiging van hare hooge waarde drong ons, om, bij gelegenheid van gezegden verkoop, onze landgenooten op het belang dat zij inboezemt, oplettend te maken, — hun de herinneringen mede te deelen, waardoor zij onze achting in zoon ruime mate verdient; — en van hen, kan het zijn, de poging tot het behoud van de State

eens, als de woonplaats van den nooit volprezen 'Staatsman, Held en Geleerde' DUCO MARTENA, het brandpunt, de hartader der Friesche Vrijheid, af te smeeken.

Wij vertrouwen voor deze onze poging de verschooning onzer vaderlandlievende landgenooten niet te behoeven in te roepen. Waarlijk, zoo de liefde tot het vaderland het roersel onzer daden, de drijfveer tot alle deugd zij, wie zal dan koel en verschillig kunnen zijn, omtrent een man, dien de vaderen, naast God, als de redder van dat Vaderland eerbiedigden? — Gewis, zoo onze liefde, zoo onze geestdrift voor de eer dezes braven vurig is, zij is evenwel nog te onvolkomen, om ons tot het besef zijne volle waarde te kunnen opheffen, en onze verpligting aan dezen echten vader des Vaderlands naar waarde te gevoelen.

De letterkundige herinneringen aan de beroemde woonplaats van den grooten Hooft het Muiderslot, verknocht, hadden voor eenige jaren, door den ijver van een Hollandsche geleerden, het behoud, de voorkoning van de afbraak, dier plaatse ten gevolge. Zullen de Friezen, anders zoo naarijverig op hunnen volksroem, de eene mindere zucht voor het behoud van de woonplaats des grooten Martena's aan den dag leggen? Dit willen wij niet hopen, maar alles goeds van haar verwachten. Ter zake dan.

Wij noemden Martena-State eene schoone plaats. Geheel in het hooge geboomte verscholen, zal menig wandelaar soms Cornjum bezoeken, zonder nog het slot gezien te hebben, dat dit dorp tot sieraad verstrekt, en waaraan het welligt deszelfs opkomst is verschuldigd, daar de Kerk door de Martena's werd gesticht, en binnen de cingel der State is gelegen. Maar volgt hij de laan, die naar dezelve leidt, treedt hij het breede voorplein op — hoe vindt hij zich verrast, wanneer hij daar eensklaps de deftige Stins voor zich ziet, en bijna getroffen wordt, door hare fraaie ligging en buitengewone bouworde. De breede gracht, de huizinge en erf omringendeen zich verre voor dezelve naar een fraai oprijzend terras uitstreckende, — de oude staatige kastanjeboomen, die het voorplein overschaduwden, en voor meer dan honderd jaren door de hand van den beroemden Jr. Epo Sjuk van Burmania, die ook op deze State geboren werd, zijn gepant; — het schoone aan de overzijde des waters opgaand geboomte: — alles doet op het eerste gezicht eene verbazende uitwerking. Het gebouw zelf, welks overdekte ingang op pijlaren rust, verplaatst ons al dadelijk hl de intrede van den overwelfden en beschilderden gang als in eene vroegere eeuw, hoe veel de veranderde smaak der tijden het inwendige der vertrekken, zoowel als het uitwendige des geheels, 't welk vroeger van grooteren omvang was, heeft veranderd. Tijdens wij het genoegen hadden het gebouw te bezichtigen, vonden wij onder vele andere bijzonderheden, in de groote zaal eene schoone verzameling portretten van de aanzienlijke personen, die dit slot eens bewoonden, waaronder die van Duco Martena en zijne vrouw Trijn Unema, die moedige manin, onze aandacht en stille bewondering tot zich trokken.

De Notaris J. A. SCHAAFF, te Stiens, zal, op Woensdag den 25 September 1833, des morgens ten 9 ure, op Martena State te Cornjum, bij boelgoed, verkoopen:

Eene Piano-Forte van Meijer, een staande Klok, eene hangende Lampet met albasten bak of kom, een Weerglas, onderscheiden Spiegels en Schilderijen, eene Ganglantaarn, 2 Bedden met toebehooren, 3 Kagchels, 2 Tapjten, 1 gekleurd dito extra groot en nieuw, eenige witte Glasgordijnen, een Ledikant, een Rustbank, Boekkast en onderscheidene groote Kasten en Kisten, een Geldkistje met ijzer beslag, 12 Stoelen met matten, 6 dito met roode zittingen; eene Kapchals met raamt en lange dissel, een nieuw Chalskussen, 1 Appelwagen, 2 Aardkarren, Krulwagen, en ander Tuingereedschap; voorts een porseleinen Kabinet-Stel, 2 zwarte Theeserviesen en ander fijn en grof Aardewerk, Koper, Tin, Blik en Ijzer Keukengereedschap, een paar groote houten Schalen, en hergeen meer zal worden geveild.